Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — Палата панів. — Угорска криза. — З турецкого парляменту. — Положене в Анґлиї.

Діяльність польского Кола в справі посередництва перейшла тепер в оконечну стадию. Вчера о год. 4 по полудни зібрали ся Німці вольнодумні і християньско-суспільні в цїли наради над вислїдом конференциї президиї польского Кола з славяньскою Унією. На вечер заповіджено конференцию парляментарної комісиї польского Кола і представителів Униї. Однако до вечера Німцї не дали ніякої відповіди, отже не було можна нїчого ухвалити.

Як доси, пляни урухомленя парляменту обертають ся коло полагодженя буджетової провізориї, а справа реконструкциї кабінету має бути порішена пізнїйше.

Вчерашна Neue fr. Presse приняла подробиці предложеня, поставлених нимо Унією польскому Колу. Вість та обіймає предложене, аби польске Коло з'обовязало ся з гори, що буде підпирати Унію і що заявить ся против правительства. Тому донесеню Neue fr. Presse заперечили посли Пацак і Шустершіц, котрих імена та часопись подала.

Др. Ґломбиньский заявив, що в донесенях Neue fr. Presse есть зерно правди, але ціле представлене справи есть перекручене в цїли спиненя переговорів.

На перший плян зацікавленя висунула ся бесїда бар. Бінерта, котру п. президент мінїстрів виголосив в палаті панів, обговорюючи закиди, роблені правительству та поясн юючи его становище. Ту бесїду уважають послїдним відкликом до сторонництв, аби погодили ся і так уздоровили парлямент.

В польских кругах уважають ту бесїду заповідию закритя палати на слїдуючий тиждень на случай, коли би посередництво польского Кола, о котрім бар. Бінерт висказав ся з цїлим признанем, не принесло успіху.

Палата панів полагодила вчера без дискусиї ряд проектів законів, між иншими закон в справі перманенциї комісиї посольскої палати суспільного обезпеченя. В часї дискусиї виголосив бесїду п. президент кабінету бар. Бінерт. Реченець слїдуючого засїданя палати панів буде поданий членам в письменній дорозї.

Угорска криза також ще не покінчена. В понеділок були у Монарха на послуханю мінїстри др. Векерле, ґр. Андраші і Кошут, а відтак всї з мінїстром Зічім відбули довгу нараду про полїтичне положене. Крім того переправляв ще секц. шеф мінїстерства заграничних справ ґр. Естергазі з ґр. Андрашім, а бар. Буриян з дром Векерлем. Як впевняють з Відня, поручив Монарх теперішному кабінетови дальше вести державні справи і старати ся о переведене виборчої реформи ще в теперішнім соймі. Одиак рівночасно має все бути приготоване до розвязаня сойму, а на случай розвязаня мало би бути утворене нове мінїстерство під кермою др. Векерлього. Деякі дневники розвесли вісти, немов би Монарх приобіцяв теперішному мінїстерству войскові уступки национальні, щоби улекшити побіду сторонництву дуалїстичному в союзї з Кошутом і его прихильниками над независимцями з табору Юшта, однак вість та зовсїм неімовірна. Монарх настає на переведене реформи виборчої, значить, на виконане зобовязань, які на себе теперішне правительство приняло в умові з Короною з цьвітня 1906 р.

Друга сесия турецкого парляменту розпочала ся 14 с. м. в сьвяточний спосіб в престольній салї палати Чіраґан, де через 30 лїт сидів як вязень султан Мурад, а яку замінено тепер на будинок парляменту. При отвореню парляменту були присутні: султан, князї, найвисші достойники і дипльоматичне тїло. Великий везир відчитав престольну бесїду. В ній зазначено, що найгорячійшим бажанем султана е удержане і скріплене парляментарного пра-

Поцїлунок.

З німецкого — Ірми Троль.

Незвичайна, найглубша тишина лежала над долиною, над озером, що немов би спало між чорними як ніч берегами. На бальконі одної малої віллї стояла молода женщина оперта о поруче і вдивлювала ся в пітьму, серед котрої не могла нїчого иншого добачити, як лиш промінь сьвітла, подібний до широкої мосяжної стяжки, що відбивав ся в чорній воді як жовте сьвітло. Сьвітло падало крізь відчинені бальконові двері з ясно осьвітленої комнати на поверхню озера.

Так стояла довго — довго. Нараз счинило ся порушене у воздусї, по деревах огороду перейшов мягкий шум, листя їх мов невидимою рукою потрясені тихо зашелестїли і задрожали. І озеро пробудило ся і порушило ся, а на лагідно піднимаючих ся филях почала жовта смуга сьвітла хитати ся, як маленький позбавлений керманича корабельчик, що колише ся і то пiдиимае ся в гору то опускає ся в долину. А шум збільшав ся і ріс, якесь молочне сяєво вкрило небозвід, по котрім пересували ся подібні до якихсь великаньских зьвірів хмари, відтак опустило ся на землю, закриваючи мов легким серпанком вириняючий поволи з пітьми краєвид.

Але як постепенно прийшов так і затих той шум пробуджуючої ся при всходї місяця природи і гори й долини, ліс і озеро знов задрімали в спокою его тихого сьвітла. Лиш хмари, подібні до неспокійних воздушних духів гнали за собою і переганяли ся по нічнім небі.

Молода женщина, оперши свою струнку, дівочу стать о поруче бальконa і вдивляючи ся в легко ще дрожаче зеркало озера, стояла непорушно на однім місци. Дивила ся не бачучи нїчого. Бо еї душевне око було обернене на ті дивні образи, які пересували ся в еї души, на велике, страшне питане, яке нагле поставила їй доля і якого розвязки она з неспокоєм глядала — і дармо глядала.

Тут, саме на тім місци, де тепер стояла, перед кількома годинами стало ся то чудо, та непонятна страшна річ, що палкий погляд пари очий, скорий напів несьвідомо, напів против еї волї виміняний поцїлунок обудив в еї души дику бурю, як блискавка роздер еї душу на двоє, велївши їй тепер глядїти в пропасть сумної, безнадійної любови, в порожнечу житя, яким она доси жила — жила, не знаючи, що то есть житє, чим може бути....

Она стрепенула ся; трясучи ся обтулила ся лїпше хусткою. Чула, що утомлена, а однако не могла рішити ся, аби покинути то місце і пійти до ясної, теплої і привітної комнати Там майже по середині комнати завалений цїлою купою манускриптів, книг, брошур і анатомічних рисунків, стояв величезний стіл до писаня, при котрім сидів мужчина і держачи в лївій руцї довгу турецку люльку, писав правою скоро і пильно на лежачім перед ним папері.

То був старець. Хороше, кучеряве, біле як срібло волосе окружало велике чоло, в під котрого сьвітила ся пара темносиніх, лагідних очий. Очи ті мимо посивілого волося, запалих лиць, блїдих уст сьвідчили про незломану силу молодости души і про спокій, який тій души приносило тихе, відорване від сьвіта житя ученого.

Ніч поступала. На смерть утомлена молода женщина опустила ся на стоячий на бальконї виплїтаний фотель. Замкнула очи і пробовала не думати. Але дармо: ціле еї роздумуване не довело еї до виходу з тих нетрів горячого бажаня, повного коеня обжаловуваня самої себе, безнадійного знеохоченя, яке еї обхопило, І она непотрібно силувала ся; думка не дала відогнати ся, безконечно, неспокійно крутила ся в еї мозку довкола одної точки, поза яку не могли вийти, в колїсци — безконечно, неспокійно, а однако дармо. А в комнаті сидів учений і працював з погідним спокоєм над своїм новим твором, записуючи певною рукою. В мило осьвітленій, обитій шкіряними тапетами краски дерева, комнатї, не чути було нїчого, лиш тихий шелест паперу, по котрім безупинно посувало ся перо і від часу до часу удар замиканих великих книг.

Нараз підніс старець голову розглядаючи ся довкола себе. Тихо ходячий годинник ударив голосно дванайцяту. Він поглянув на годинник, аби впевнити ся, що добре чув, відтак осторожно опер свою довгу люльку о край стола, підняв ся і вийшов на бальком.

— Фріда — відозвав ся — ти ще не

вліня. Розширене обовязку войскової служби на всїх Отоманів піднесе велич і силу держави та становить найважнїйшу історичну подію в народнім розвою турецкої держави. Про заграничну полїтику каже престольна бесїда, що відносини Туреччини до инших держав суть приязні та стверджує з вдоволенєм, що заходи держав посьвячені удержаню загального мира. На першім засїданю відбув ся вибір президиї і секретарів. Президентом вибрано кандидата молодотурецкої партиї, Ахмета Різу бея 64 голосами против 16. Буджет на слідуючий рік, який предложено парляментови, виносить 30,266.886 фунтів, підчас коли в сім році виносив 30,528.624. Доходи виносять 25,850.000. Дефіцит випадає около 4½ міліона.

Положенє в Анґлії, витворене ухваленєм палатою громад фінансового білю Lloyd-а George-а і опозициєю палати льордів супротив него стало до сеї степени грізним, що, як кажуть, в разї відкиненя білю палатою льордів мінїстерство Аскіта подасть ся до димісиї, а утвореня нового кабінету підняв би ся консерватист Ляндсдавн. Нове мінїстерство було би змушене старати ся в инший спосіб о гроші, а іменно без дозволу парляменту мусїло би випустити скарбові бони. Мабуть однак не дійде до того, бо припускають, що коли льорди розглянуть ся в положеню, згодять ся на затвердженє білю. З другої сторони побоюють ся, що ся боротьба може довести до конституцийної кризи. Коли льорди побідять і усунуть податкове право палати громад, зроблять в той спосіб переворот в конституциї. Колиж побідять лїберали, тодї буде усунена засада дідичности, а лїберали будуть мусїли призадумати ся над сотворенєм нової і певної рівноваги правлячих властий і нової методи законодавства. В однім і другім случаю буде то замах державний. Лїберали ладять ся до виборчої кампанії в імя оклику: „конституция в небезпечности“.

Новинки.

Львів, дня 19 падолиста 1909.

— **Іменованя.** П. Управитель мінїстерства рільництва іменував І. Християна, Фрид. Піхля і Ів. Никифорука комісарями інспекциї лїсової II кл.

— **Нова складниця почтова.** З днем 1 грудня 1909 заводить ся почтову складницю в звичайним кругом діланя в місцевости Білоголови, зборівского повіта, що лежить в окрузї доручень ц. к. почтового уряду в Оліеві і в ним буде сполучене 6 кратним на тиждень пішим посланцем.

— **Дяківский комітет** подає до відома інтересованим, що виїзд дяків на авдиєнцию до Є. В. Цїсаря наступить в початках місяця грудня с р., як до того часу збере ся гроші на покрите видатків подорожі. З огляду на те інтересовані зволять поспішити з присилкою жертв на ту цїль на руки касиєра п. В Скокуна у Львові, пл. сьв. Юра ч. 5. Приготовні кроки вже зроблено і меморияд укладає ся. Члени депутациї зволять постарати ся о знижене цїни їзди зелїзницею до Відня, кождий для себе. Також просить ся всїх дяків висилати безпроволочно петициї до державної Ради.

— **Снїги і бурі.** Нинї по малім приморозку зачав перепадати у Львові снїг і земля вже трохи забілїла ся і можна сподївати ся, що небавком і до нас загостить зима в повній силї. В цїлій Німечинї вже від середи вечера лютила ся страшенна снїговиця. Снїг впав так великий, що по містах і селах годї було удержати комунїкацию. Дроти телефонїчні і телеґрафічні майже всюди поперерывала, а в садах і лїсах наробив снїг великої шкоди. З Константинополя наспіла вість, що в Ерзерумі в Малій Азиї лютила ся така снїговиця, що засипала 7 людий, котрі захопила в поли і всї они згинули.

— **Поклик о поміч!** До патриотів Рогатинщини! Руска Бурса в Рогатинї нїколи Вам не докучала, рогатиньскі патриоти; але тепер мусимо удати ся до Вас з покликом о поміч. На Бурсу винаймили ми три домики за 1.800 К річного чиншу. Платня питомцїв ледви вистарчає для них на харч і инші конечні потреби, а лишає до 1800 К недобору. Хтож се покриє? Дорогу показали вже о. Клодзіньский з Путятинець і п. Сверида, начальник гром. Пукова. Они займили ся у своїм селї збиранєм харчів і справдї вчеркнули з недобору Бурси кількадесять корон. Яка шкода, що тілько двох патриотів знайшло ся, що думають про бідну молодїж, приміщену в Рускій Бурсї! Видїл Бурси задумує з весною збудувати величавий свій дім; але як зачинати будову, коли такий недобір перед нашими очима? Поможіть ради бідної молодїжи! Поможіть, а збудуємо величавий свій дім! — За заряд Бурси: о. Теодозий Кудрик.

— **Репертуар руск. театру в Золочеві.** (Саля „Сокола“. — Початок о 7½ год. вечером. Білети продає „Народна Торговля“, а вечером від 6 год. в день представленя каса театру).

В суботу, дня 20 с. м. „Жидівка“, опера в 5 діях Галєвія.

В недїлю 21 с. м. „Під Івана Купала“, народний образ в 4 діях зі сьпівами і танцями. В 4 дії „Купальска справа“.

— **Страшна пригода на зелїзници.** Межи Сянками а Соколиками на шляху зелїзницї Самбір-Сянки стала ся в середу по полудни страшна катастрофа, котрої жертвою впало двох людий, що погибли і 5 ранених. О 1 год. по полудни виїхала із Сянок дрезина (візок, що їде по шинах поружуваний корбою, котрою мусить крутити 1 робітник), на котрій сидїли інжинїр секцийний Ілия Ґравбарт з Турки, банмайстер Франц Пазюк з Сянок, банмайстер Юлїй Бавер з Яблінки, і 4 робітників. Дрезина гнала з великою скоростию спадистим шляхом в сторону як до Соколиків. Рівночасно від сторони Соколиків пущено в рух поїзд товаровий на шлях промисловий, що веде до тартаку фірми „Рубінштайн і Фроммер“. Поїзд той вели урядник руху Рубель і машиніста Бойкевич; він складав ся лиш із 5 порожних ваґонів, котрі машина пхала перед собою. Нараз на закрутї стріла ся дрезина з поїздом. Коли спостережено небезпечність було вже за пізно, бо дрезина була ледви ще на кільканайцять кроків віддалена від поїзду, а що гнала зі страшенною скоростию, то її з цїлим розгоном впала на перший ваґон поїзду.

Наслїдки стовкненя були страшні. Інжинїр Ґравбарт, що сидїв на самім переді, хотїв віскочити, але в тій хвили вдарив в не т. зв. стовчак або пуфер від ваґона з такою силою, що тяжко зранено го віднинув на дрезину і він стратив притомність. Робітника зелїзничого, Йосифа Вядровского, котрий стояв на дрезинї, зранило також на смерть; банмайстра Пазюка потовкло і поранило тяжко і він зломив ногу. Банмайстра Бавера і 3 робітників також тяжко поранило. Перший помер робітник Вядровский. Інжинїр Ґравбарт, коли ему прибув на поміч персонал поїзду, відзискав був хвилево притомність і хотїв диктувати урядникови Рублеви завіщанє, але ледви вимовив слова: „Моє дитя“ як вже й знову стратив притомність. Єго привезено з прочими раненими до шпиталю в Турцї, де він по кількох годинах помер. Ґравбарт мав лїт 31 і полишив жінку і дитину. Робітник Вядровский полишив жінку і 4 дїтий.

На кого спадає вина за сю катастрофу годї нинї знати, се викаже слїдство, але здає ся, що завинив таки інжинїр Ґравбарт, котрий виїзджаючи дрезиною не повідомив о тім урядника руху в Сянках і не взяв від него приписаної перепустки, а урядник той не повідомив длятого стацию в Соколиках о виїздї дрезини.

Дирекция зелїзниць державних подає о сїй катастрофі таке повідомлене: Дня 17-го с. м. по полудни стовкнула ся на шляху межи Сянками а Соколиками дрезина з поїздом

спиш! Ідиж спати! Довге сидженє в ночи не здорове для молодих — они потребують сну.

Єго голос був мягкий, спокійний, мав звук вдоволеної, цїлковитої безпристрастности. Спочиваюча в фотели жіноча стать не зараз рушила ся. По кількох хвилях поволи підняла ся і вийшла до комнати.

— Так, правда менї треба іти спати — відповіла поволи і не дивлячись перейшла комнату з легко похиленою головою. Коло дверий сусїдної комнати задержала ся і напів обернена сказала тихо: „Добра ніч!“

Учений сидїв вже знов коло свого стола.

— Добра ніч, моя дитино! — відповів не відвертаючи голови і єго перо бігало вже знов по папері.

Хвилю постояла ще Фріда, немов би чогось дожидала. Але що нїчо не приходило, нїчо не стало ся, опустила ще низше голову і положила руку на клямку. Нараз, обернувши ся напрасно, підбігла скорим кроком до свого мужа і сказала фалюючим голосом:

— „Поцїлуй мене, Арвед, я хочу поцїлунку“!

Учений відложив перо і люльку і підняв ся. На єго спокійнім лици появив ся дитячо веселий усьміх.

— Хочеш поцїлунку? Добре, будеш єго мати...

І піднимаючи обома руками голову своєї молодої жінки, притиснув сильно і ніжно свої уста до її чола. Але она покрутила головою.

— Не так — сказала майже приказуючо. — Маєш поцїлувати мої уста!

Сьміючи ся, витягнув старець з кишенї хусточку.

— О то, мушу насамперед обтерти запах тютюну — сказав тручи сильно долішну часть лиця. І відтак поцїлував її.

Она обіймила єго сильно руками за шию і її уста пристрастно притиснули ся до уст єго. Так стояла хвилю непорушно. Відтак її руки безсильно опали, она похилила голову назад, замкнула очи, а на її лици появило ся немов болюче розчарованє.

Скоро обернула ся і вийшла з комнати. Її муж поглянув за нею здивовано і похитав головою. Але кілька минут пізнїйше, заглублений в своїй роботї, зовсїм забув на дивне поведенє своєї молодої жінки.

Але якже він здивував ся, коли гадаючи, що она вже давно спить, застав її зовсїм одїту в своїй комнатї, як вже о дуже пізній годинї ішов спати. А як налякав ся, коли поглянув на її блїді як полотно, змінені лиця.

— Фріда! — скрикнув — що тобі? Ти чей не хора?

Она не відповіла на єго питанє. Її груди сильно фалювали, а її очи уникали єго погляду. Вкінци перервала мовчанє.

— Я на тебе ждала — почала урываними голосом — бо я була би не заснула, доки... доки... Ах, всьо одно — то мусить бути, мушу тобі звірити ся з одною річчю...

— Звірити ся? Ти — менї? — скрикнув старець недовірчиво.

— Так, звірити ся, т. є. признати ся до одної вини, яка мене мучить. Але насамперед сядь собі тут, так, цїлком близько мене і дай менї свою руку. Инакше не буду могла сказати того, що маю сказати.

Він зробив, як она веліла, а она обняла єго руку обома своїми, немов би гадала, що тим дотиком віджене від себе ту мару, що її гнїтила і перед котрою не могла утечи, а на котру мусїла вказати, аби спільно з ним, з до теперішним своїм другом відігнати її. Відтак зачала:

— Коли я була ще дитиною, то раз — як оповідав менї мій отець — лежала я тяжко хора. Лїкарі були мене вже відступили. Тодї ти улягаючи просьбам мого вітця, а твого приятеля прийшов і уратував менї житє. Пригадуєш собі ще?

Старець притакнув.

— А відтак пізнїйше, коли я утратила вітця і матір і сама безпомічна опинила ся в сьвітї, уратував ти мене другий раз. З біди і опущеня двигнув ти мене, дав менї підпору і охорону, окружив достатком. Аби менї мягко постелити в тім твердім житю, подав ти менї свою руку і я вдячна і щаслива стала твоєю жінкою.

Він усьміхнув ся.

(Конець буде).

товаровим ч. 2183, при ч. 159. Внаслїдок того стовкненя погибли їдучий дрезиною інжинїр Ілия Ґравбарт з Турки над Стрием і робітник зелїзничий Йосиф Вядровский. Тяжко ранений банмайстер Франц Пазюк з Сянока, а легко ранені банмайстер Бавер з Соколиків і три робітники, котрі були також на дрезинї. Комісия на місци розслїджує причину пригоди.

— **Бельский о своїм наміренім самоубийстві.** У вчерашнім числї в новинцї про позичку на чужу каменицю навели ми також оповідане Бельского о тім, як то він хотів через повішене смерть собі зробити і якого враження він при тім зазнав. Внаслїдок випущеня кількох слів оповідане то вийшло не лиш неясно але й зовсїм невірно і длятого тут щераз его повтаряємо, бо розходить ся нам о то, щоби в звязи зі згаданою вже розвідкою про „Смерть і гроби" показати, що відчувають ті, котрі вішають ся. Отже Бельский розповівши як він вішав ся, сказав: „По хвили відчув я, що менї жили набігають а очи нїби вилазили з голови. Не скажу, щоби то чувство було якесь прикре... противно менї було якось мило (błogo). Я стратив опісля сьвідомість і не знаю, що стало ся. Припускаю, що голова менї висунула ся і я впав на землю".

— **Дурисьвіт яких мало.** Недавно тому доносили ми під сим заголовком, що в Кракові арештовано якогось дурисьвіта, котрий як опісля показало ся, фальшував всїлякі документи і на їх основі займав всїлякі становища, то яко урядник судовий в Станиславові, то яко практикант нотарияльний аж десь в Боснї і т. д. а коли заносило ся на то, що могли були викрити, він втікав і щезав без слїду, та волочив ся сьвітами, заїздив аж до Росиї а по якімсь часї вертав назад. Був то син селянина з під Кракова, котрий скінчив шість кляс ґімназияльних а відтак пустив ся на дурисьвіта, підроблюючи всїлякі документи і прибираючи відповідного до того всїлякі назвища. На тій роботі прихоплювано его кілька разів, але суд увільняв его на основі оречень лїкарів, що він несповна розуму. Послїдний раз, як вже звістно, явив ся він був в Кракові з якимсь 3-лїтним хлопятком, котре лишив там на ласцї добрих людий а відтак десь щез. Дитина не вміла більше нїчого сказати, як лиш що „мама у Бозї а тато називає ся Воронецкий". Коли Путира по якімсь часї явив ся знову, его арештовано, але годї було довідати ся від него, чия то дитина. Раз говорив він, що то его син, то знов казав, що взяв дитину на виховане від якоїсь повитухи у Львові. Остаточно казав краківский суд відставити Путиру дня 10. с. м. до Львова. Путира втік в дорозї а про свою втечу написав слїдуючий лист до редакциї краківского „Czas-y":

Ми, Януш Оляф Александер трох імен з Божої ласки Цар Царів, Король Королів, Великий князь князів, а всіх великих і малих єдиний пан і самодержець, з Великого Скшинна на Смоґожові ґраф Дунїн-Вонсович, на Полотинцї князь Полотиньский, на Лубнях князь Полубіньский, зі Збаража на Ворончинї князь Корибут-Збаражский-Воронецкий, обох прав, сьв. теольоґії, фільософії, медицини, альхемії і всяких дияволько-ангельских штук одинокий майстер і доктор — всім сим разом і кождому зокрема, кому належать про се знати, нинїшним письмом нашим, дня нинїшного найласкавійше Нами вида им оповіщаємо: що дня 12 падолиста року Божого 1909, о год. $5^1/_2$ вечером, ескортовані з вязницї ц. к. суду краєвого в Кракові до ц. к. суду краєвого у Львові ц. к. вахмайстром жандармериї п. Гавелкою, лицаром узброєним в карабін, нафасованим баґнетом, набитий до того 12 кулями, героєм з марсовим лицем і грізною поставою, в часї бігу поїзду між стациями Переворском і Ярославом з окремої передїлки мимо его сторожі вікном утекли, зелїзничим шляхом до Ярослава дістали ся, а переспавши ся смачно по трудах в готелю, котрого ц. к. полїция безнастанно пильнує, на другий день, з'ївши смачно снїдане, поїздом на Краків, Тшебіню, Щакову, в границю нашого вазаля, самодержця Росиї, царя Николая II. леґальним пашпортом, виданим підчиненими Нам властями, на Наше висше наведене Найвисше імя, при помочи нашого Всемогучого Сотворителя і Пана, котрому честь і слава нехай буде вічна, щасливо виїхали".

Вкінци Путира запевнює, що мимо голодованя в краківскій вязници чує ть ся здоров і хотяй переслїдують его власти, має чисту совість.

Про втечу Путири наспіли такі вісти: Зі взгляду на то, що Путира допустив ся обманьств в окрузї висшого суду краєвого у Львові, та що дитина, котра сталась причиною арештованя Путири, походить зі Львова, краківский карний суд ухвалив відставити арештованого до львівского карного суду. Ескорту повірено жандармови Мікосіньскому, котрий відставив Путиру до Ряшева і тут віддав его в руки цуґсфірера жандармериї Гавелки, відкомендерованого в Ряшеві до дальшої ескорти Путири. В дорозї межи Краковом а Ряшевом Путира удавав недужого, а жандарм мусів добре его пильнувати, підозріваючи его, що він удає недужого в тій цїли щоби міг втечи. В Ряшеві всїв Путира до поїзду особового з жандармом Гавелкою, котрий мабуть змучений службою заснув. З того скористав Путира і сховав ся десь у ваґонї а відтак на стациї в Ярославі висїв та вернув до Ряшева а звідси втік в незвістнім напрямі.

Жандарм Гавелка аж в Ряшеві спостеріг, що Путира втік а перепуджений тим, що за недогляд жде его строга кара, пустив ся сам в погоню за втікачем не повідомивши о тім властий. Стративши надію вислїдити втікача зголосив ся до жандармскої станицї в Ряшеві і дав знати, що стало ся. Аж тепер почали ся пошукуваня за Путирою в цїлім краю а він за той час втік мабуть за границю. Припускають, що Путира мав при собі гроші, котрі підчас ревізиї у него не добачено, а то улекшило ему втечу. Против жандарма розведено слїдство.

Телеґрами.

Гельзінґфорс 19 падолиста. Сойм розвязано. Нові вибори розписано на день 11. лютого слїдуючого року.

Брукселя 19 падолиста. Палата послів ухвалила звільнене сьвященників і черців від войскової служби. Ухвалено також знесене системи заступників у войску.

Каракас (Венецуеля) 19 падолиста. Чума знов проявила ся. Доси померли три особи.

Тегеран 19 падолиста. Кабінет подав ся до димісиї.

Петербург 19 падолиста. В дискусиї в Думі над інтерпеляциєю о переслїдуванє фахових союзів ухвалено формулу переходу до порядку дневного предложену октябристами. Коло польске голосувало з більшостию.

Мінїстер справ внутрішних не дійшовши до порозуміня з синодом в справі мішаних супружеств, постановив внести до Думи проект закона в первістній формі. — Урядово заперечують чутку о димісиї Щеґловітова.

Мадрид 19 падолиста. На острові Тенеріфа (Канарийскі острови) вибух вулькан. Серед хмари диму і голосного гуку викидає він розжарені маси ляви. Відплили три нароходи в цїли несеня помочи жителям острова.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди посьпішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2^{30}, 5^{50}, 7·25, 8^{55}, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, 8^{40}, 9^{50}
*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2^{15}, 5·40, 10^{30}.

З Черновець: 12^{20}, 5^{45}*), 8·05, 10·20*, 2^{05}, 5·58, 6^{40}, 9^{30}.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}

З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2, 5·15, 10^{12}.

З Підгаєць: 10·54, 7·26 *), 9·44, 6·29 *), 11^{55} *).
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 10·38, 7·10*), 9·28, 6·13*), 11·39 *)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 8·15, 8^{20}.
„ $^1/_6$ до $^{30}/_9$ 3·27, 9^{35}
„ $^1/_7$ до $^{30}/_9$ 5·30.
в недїлї і р. к. сьвята: від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ 3·27, 9^{35}.

З Янова:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 1·15, 9^{35},
в недїлї і р. к. сьвята: від $^2/_5$ до $^{12}/_9$ 10·10.

Зі Щирця: в недїлї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10^{15}.

З Любіня: в недїлї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 11^{45}.

З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12^{45}, 3^{50}, 8^{25}, 8·40, 2^{45}, 3·30*), 6^{12}, 7, 7·25, 11·15.
*) до Ряшева.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8^{00}, 11^{10}.

До Черновець: 2^{50}, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 3·50*), 6^{00}*), 10·38.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.

До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·25.

До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10^{45}.

До Сокаля: 6·14, 11·05, 7^{10}, 11^{35} *)
*) до Рави руск. (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6^{30}.

З „Підзамча".

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, 8^{39}, 11^{33}.

До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6·30, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків".

До Підгаєць: 5·53*), 6·32, 1.49*) 6·50, 10^{54}*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 2·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в недїлї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·37
в недїлї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35

До Щирця: в недїлї і р. к. сьвята від 3/05 до 12/9 10·35.

До Любіня: в недїлї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.

До Винник що дня 5^{30}.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

КНИЖКИ
на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польскі апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна замовляти в рускім Товаристві педаґоґічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Науков. Товариства ім. Шевченка у Львові Ринок ч. 10 і в склепі Тов—а Взаїмної помочи учительскої в Коломиї (Народ. Дім) і у всїх книгарнях в краю.

I. Образкові книжочки для дїтий.

Дїтвора, опр. 1 К.
Зьвірята домашні, опр. 80 с.
Приятелї дїтий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь трав килими 1 К.
З Царства зьвірів, опр. 1·50 К.
Лїтною порою, опр. 150 К.
Дїточі вигадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі зьвірята в образках і віршах, 60 с.
Книжочка Стефунї 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелї чоловіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

II. Ілюстровані байки та оповідання.

Казки народні, ч. I. і II. бр. по 50 с., опр. 70 с.
Казки народні, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Мірон: Пригоди Дон Кіхота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Ґрімів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. бр 40 с., опр. 60 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. II. бр. 55 с., опр, 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Ґете-Франко: Лис Микита, третє нове виданє бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Житє і слава Тараса Шевченка, образок сценічний, бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокоруда: Спомини з Атен з ілюст. бр. 1·80 К, опр. 2·10 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї. ч. I. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї ч. II. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Генін: Крізь пустині Азиї, ч. III. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. IV. бр. 2 К, опр. 2·30 К.
Билина про Ілию Муромця і єго славні подвиги, бр. 16 с.

III. Книжки для шкільної молодїжи і для народу.

Молитвенник народний, нове розширене виданє по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене виданє, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дїтий, (друге попр. виданє) бр. 30 с.
Гордієнко: Картагинцї і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове виданє, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Днїпрова-Чайка, Коза-Дереза (дїточа оперетка) 1 К.
Др. О. Макарушка: Короткий огляд руско-україньского письменства від XI.—XVIII. столїтя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малї герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Ів. Спілка: На чужинї, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповіданя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю лїліпутів, бр. 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України-Руси, бр. 50 сот.
Стефан Пятка: На прічках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, третє виданє, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Кониський: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с.
Дивні пригоди Комаха Санґвінаі, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвітів, ком. в 2. діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дівчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Королевский: Дві могилї, бр. 18 с., опр. 32 с.
Анґлїйскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. І. Франко: Абу Казимові капцї, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Ґумфрі (з анґлїйского), бр. 70 сот., опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глїбів: Байки, бр. 10 с.
Істория куска хлїба (з француского), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплїнґ: В Джунґлях, бр. 1 К опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґенди і оповіданя, бр. 30 сот., опр. 50 с.
І. Б. Двоножний зьвір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяря, бр. 40 с., опр. 70 с.
Джонатан Свіфт: Подорож Гулївера до краю великанів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Е. Ярошиньска: Заповіт (збірка оповідань), бр. 30 с., опр. 50 сот.
Уличник (з француского, перекл. А. Крушельницкий), бр. 1·10 К, опр. 1·40 К.
В. Чайченко: Олеся, бр. 10 с.
О. Федькович: Вибір поезий, додаток до ч. 24. „Дзвінка“.
„Дзвінок“, брошуровані річники по 4 К.
„Дзвінок“ „ „ з р. 1906 і 1907 по 6 К.
Японьскі казки, бр. 30 с.
Сору Кру, бр. 30 с., опр. 50 с.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).